

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2243/2020
03.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, др Илије Зиндовића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Денић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање – Филијала Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж. 2020/2019 од 23.01.2020. године, у седници од 03.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 2020/19 од 23.01.2020. године и решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртом изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 3138/18 од 28.05.2019. године, и предмет се враћа првостепеном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 3138/18 од 28.05.2019. године, ставом првим изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности суда. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужена је обавезана да му изврши уплату мање исплаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду ПИО, за период од марта 2013. године до марта 2014. године, на износе наведене изреком, по стопама важећим на дан уплате. Ставом трећим изреке одбачена је тужба у делу којим је тражено да се тужена обавезе да тужиоцу достави доказ о извршеној уплати доприноса. Ставом четвртим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 2020/19 од 23.01.2020. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и другом изреке. Ставом другим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртом изреке.

Против решења о трошковима поступка, садржаног у ставу другом изреке другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, због потребе разматрања правних питања везаних за право на трошкове поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ...87/18), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиле основана.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао је тужену да у корист тужиоца изврши уплату припадајућих доприноса. Међутим, првостепени суд је одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка, са образложењем да није било неопходно да тужилац поводом уплате припадајућих доприноса води посебан поступак, већ је исте могао потраживати и у поступку за исплату новчане накнаде због незапослености.

Другостепени суд је одбио жалбу и потврдио одлуку о трошковима поступка, прихватајући разлоге првостепеног суда у целини.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом указује на погрешан став нижестепених судова у погледу права тужиоца на накнаду трошкова поступка.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. Према члану 156. ЗПП, тужилац ће накнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се оно не одржава онда на главној расправи пре него што се упусти у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, нижестепени судови су погрешно поступили када су одлучили да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Приликом одлучивања о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови морају руководити јесте успех парничних странака у спору. Изузетак су породични спорови код којих се суд води и критеријумом правичности. У конкретном случају, тужени приликом исплате новчане накнаде није извршио исплату припадајућих доприноса, због чега тужилац има право да тужбом потражује њихову исплату. Осим тога, тужени је оспорио тужбени захтев током поступка, у ком смислу тужиоцу, који је успео у спору, припада право на накнаду свих трошкова који су били потребни за вођење парнице.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 2. у вези члана 420. ЗПП, укинуо одлуку о трошковима поступка и предмет у укинутом делу вратио првостепеном суду на поновно одлучивање.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**